

ת"פ 1639/10/14 - מדינת ישראל נגד ר ד

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1639-10-14 מדינת ישראל נ' ד (עציר)
34302014013353

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס
נגד ר ד (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נוז
הנאשם

הכרעת דין:

בפתח הכרעת הדין אציין כי בהתאם להוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי, אציין כי מצאתי לנכון להורות על זיכוי של הנאשם מעבירה אחת של איומים וכן על זיכוי מעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ותחתיה להרשיעו בתקיפת סתם של בת זוג.

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים, תקיפת סתם של בת זוג ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם וא ש (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג וגרו ביחד כאשר המתלוננת אף נשאה ברחמה את בנו של הנאשם. עוד מתואר כי המתלוננת הינה תושבת בלרוס, אשר הגיעה לארץ בדצמבר 2013 לאחר שהכירה את הנאשם באמצעות הרשת החברתית "סקייפ".

על פי המתואר, באפריל 2014, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת, בכך שתפס בידיה והשליכה על ספה בחצר, עוד מיוחס לנאשם כי כחודש עובר למועד 29.09.2014 איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה ש"תקבל ממנו, שיחנוק אותה, ירצח אותה ושיעוף לה הראש".

על פי האמור בסעיף 8 לעובדות כתב האישום ביום 27.09.14 בשעת אחר הצהריים, רצתה המתלוננת לבקר את אחותו של הנאשם, הנאשם לא הסכים ותקף את המתלוננת בכך שדחף אותה מהדלת, ניער אותה, כתוצאה מכך נגרמו לה סימנים על ידיה. בהמשך, ולאחר שהמתלוננת הגיעה לבית אחות הנאשם הגברת ג'אמילה, התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה "אם אני אבוא לשם אני אתלוש למישהו את הראש במאה אחוז" וזאת בכוונה להפחידה.

טיעוני הצדדים:

עמוד 1

באת כוח המאשימה בסיכומיה, ביקשה להורות על הרשעתו של הנאשם הגם שבתיק זה המתלוננת העידה פעמיים בפני בית המשפט, כאשר בעדותה השנייה חזרה בה מאמירותיה המפלילות כלפי הנאשם. זו עותרת מבית משפט ליתן אמון לעדותה הראשונה. לדבריה, עדות זו עולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה במשטרה, מדובר בעדות אותנטית, מפורטת, ממנה ניתן ללמוד גם על מצבה הקשה של המתלוננת בזמנים הרלוונטיים בכלל זאת היעדר משפחה תומכת, קשיי שפה וקשיים כלכליים. באת כוח המאשימה סבורה כי יש לדחות את עדותה השנייה של המתלוננת, לבחון היטב את עדותה השנייה בפרט על רקע המניעים שגרמו לה לחזור לישראל פעם נוספת, תוך שמכוונת ללחצים שהופעלו עליה מצד משפחת הנאשם. כך גם הפנתה להיותה של המתלוננת בשלבי הריון מתקדמים ורצונה לגדל את בנה בסיועו של הנאשם, ולא בכדי המתלוננת מסרה בעדותה השנייה כי תעשה הכל על מנת לשחרר הנאשם. יתרה מכך, גם בעדותה השנייה אישרה רבים מהפרטים עליהם העידה בעדותה הראשונה. לאחר שהוצגו בפניה אותן הקלטות ניסתה לצמצם את המשמעות שלהן ולטעון כי מדובר במריבות בלבד כמו כל בני זוג. לעדותה של המתלוננת ישנם חיזוקים בדמות אותן שיחות טלפון, מסרונים וכן עדותה של מ. זו עותרת לדחות את גרסת הנאשם, לדברי מדובר במי שפרס תמונה חלקית בלבד ביחס למערכת היחסים שלו עם המתלוננת, והגם כך, ניתן ללמוד על השליטה המלאה שלו בחייה. הנאשם מכחיש הפעלת אלימות אולם קושר עצמו לכל אותם אירועים נטענים. הנאשם לא מסר כל הסבר מדוע המתלוננת תעליל עליו, וכך גם לא סיפק הסבר מניח הדעת לאיומים הנשמעים בקלטת.

ב"כ הנאשם מנגד, סבור כי גם אם התנהגותו של הנאשם כבעל לא ראויה לשבח, הדרך מכאן ועד להרשעתו בפלילים רחוקה עד מאוד. לגופם של דברים, אפילו הייתה מונחת בפני בית משפט אך עדותה הראשונה של המתלוננת עדיין אין בכך די שכן עסקינן בעדות מלאה סתירות ופריכות המחייבות את זיכוי של הנאשם. בהקשר לכך הפנה הכיצד ניתן להשליך את המתלוננת על הספה, כאשר לדבריה כבר הייתה ישובה על הספה כך גם הפנה לסתירות ביחס לשלב שבו אותה מריבה נטענת התרחשה. כך גם לא ברור מניעה של המתלוננת לפנות לאמה. ביחס לאיומים, ציין כי הנאשם היה במצב של שיכרות, דבר אשר יש בו כדי לשלול את הכוונה המיוחדת הנדרשת להתגבשותה של עבירה זו.

אשר לאירוע בבוקרו של יום 27.09.14, אין שום תעודה רפואית או עד שיוכל לתאר את אותם סימנים בידיה של המתלוננת, וספק אם כלל נגרמו למתלוננת סימנים. גם באירוע זה מחד המתלוננת מציינת שהנאשם מנע ממנה לצאת מהבית ובה בעת משנה גרסתה ואומרת כי גרר אותה אל מחוץ לבית. אותה תפיסה ביד בה הודה הנאשם נכנסת לזוטי דברים.

התהיות והספקות אליבא בא כוח הנאשם מתחדדים נוכח עדותה השנייה של המתלוננת לאחר שביקשה באמצעות מכתב לחזור לישראל ולספר את מה שהתרחש. עצם מסירת שתי גרסאות תחת אזהרה לבית משפט יש בה ליתן משקל אפסי למכלול עדותה ולמהימנותה של המתלוננת. בנוסף, שלא לתת משקל לעדותה של מ. לדבריו חרף היותה עורכת דין וחוקרת אלמ"ב מנוסה, לא מצאה לנכון להעביר חומרי חקירה רלוונטיים לתיק החקירה. זה הוסיף כי גם אם ברקע חזרתה של מתלוננת להעיד נמצאת משפחתו של הנאשם הרי שאלו היו מעורבים במערכת הזוגית ביניהם למן תחילת הקשר ביניהם ולא בכדי המתלוננת קוראת לאמו של הנאשם "אמא" והיא קוראת לה "בת".

פרשת תביעה:

פרשת ההגנה

הודעת הנאשם במשטרה מיום 29.09.14 (7/ת):

הנאשם מסר הודעה אחת במשטרה. בהודעה זו פירט על הקשר בינו לבין המתלוננת, כאשר התבקש לענות על הרגלי השתייה שלו טען כי שותה: "כמו כל בן אדם רגיל", "לא הרבה, אני שותה אולי שתי כוסות אבל אני לא מאבד את הראש", "אני יכול לשתות במשך שבוע ואני יכול לא לשתות בכלל כמה חודשים" (עמוד 2 שורות 17-24).

הנאשם התבקש להתייחס לוויכוחים בינו לבין המתלוננת, וכך גם לטענת המתלוננת כי היה שותה ומפעיל מוזיקה בעוצמה גבוהה ורב איתה למרות רצונה לנוח, וענה כי: "פעם בשבוע אני בבית, ויש לי זכות להפעיל מוזיקה, ואני הייתי מפעיל בסלון, יש שלוש חדרים, היא יכלה ללכת לחדר ואני קניתי אוזניות" (עמוד 2 שורה 35). הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת בנסיעה לצפון וכך גם שזרק אותה על הספה לפני נסיעה זו.

הנאשם מאשר שהמתלוננת רצתה לטוס לחו"ל לאחר הנסיעה לצפון וכי במועד הנסיעה: "אני הייתי בדיכאון, אני הייתי לבד בחדר, מה אכפת לה מה אני עושה בחדר, אבל בסוף אני לקחתי אותה לשדה התעופה". הנאשם הכחיש כל אלימות שבכללה ניסה לפרוץ את דלת החדר שבו נמצאה המתלוננת או איומים מכל סוג שהוא. לדבריו במידה והוא מתווכח עם המתלוננת זו ישנה בחדר אחר. זה לא הפעיל כלפיה אלימות וככל שהדבר נוגע למגע פיזי: "**אני תפסתי אותה ביד רק כשאם אנחנו מדברים והיא מסתובבת ואז אני תופס אותה היד לא מרביץ לה**" (7/ת שורה 81).

הנאשם מאשר שהמתלוננת רצתה ללכת לאחותו ג'אמילה בשעה 4 לפנות בוקר אולם זה לא הפריע לה או לא מנע ממנה לצאת או תקף אותה בכל דרך שהיא (7/ת שורה 87). הנאשם מאשר שהיה לו וויכוח עם המתלוננת ביום 27.09.14, על רקע רצונה לישון והיותה בהריון כאשר זה הפעיל מוזיקה בעוצמה גבוהה, ובהמשך אף אמר לה שאם זה לא מוצא חן בעיניה שתצא מהבית (7/ת שורות 92-95). לדברי הנאשם הוא זה שאחראי על הכסף בבית שכן הוא עובד והמתלוננת בהריון ולא מכירה את ישראל כמוהו. כך גם אישר שבמידה והמתלוננת הייתה יוצאת היה מתקשר אליה פעמים רבות שכן דאג לה, אין לה אזרחות, יש לו אחריות עליה (7/ת שורה 106 - 108). הנאשם גם מאשר שאמר למתלוננת: "שהיא תחתום זה ילד יהודי והמקום שלו בארץ, למה אני צריך לוותר... אני אמרתי לה לשנינו זכויות על הילד, אני רציתי שהיא תחתום ואני אבוא לבלרוס, אני יהיה לי זכויות על הילד... אני ביקשתי ממנה שנמלא יחד טופס שיש לי זכויות על הילד, היא הבינה אותי לא נכון" (7/ת שורות 111 - 118). כשהתבקש להתייחס לטענות המתלוננת כי משפיל אותה ציין כי: "כל זה חילופי דברים, אם אני אמרתי לה כלבה מה היא באמת נהייתה כלבה".

בעדותו בבית המשפט מיום 28.12.14 זה לא מסר גרסה במסגרת חקירתו הראשית והפנה לעדותו מיום 29.09.14 תוך שציין כי כל מה שמסר בה הינו אמת. בחקירתו הנגדית, חזר על כך שבאירוע בצפון בחודש אפריל לא הייתה כל אלימות מצדו. כך גם לא שותה בטרם הגיע לביתם, עובר לנסיעה לצפון. הנאשם הכחיש הפעלת אלימות בכל מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת. כשהתבקש להתייחס לדבריו בחקירה המשטרתית לפיהם הוא תופס את ידה של המתלוננת רק כשהם מדברים, ענה: "להחזיק את אשתי ביד אני לא חושב שזה לא אלימות. אנחנו גם יכולים לעמוד באמצע הרחוב ולהחזיק את היד ולדבר". לא היה לנאשם הסבר מדוע המתלוננת פירטה במשטרה שתקף אותה או איים עליה.

אשר לאיום הנטען כלפי המתלוננת בעת שהייתה אצל אחותו ג' אישר שדברים אלו נאמרו מפיו, אולם: "אני אמרתי מבחינה שזה באמת ככה, אלא אני שידרתי את המילים שלי, זה לא היה שבאמת התכוונתי לזה" (עמוד 30 שורות 1 - 2).

הנאשם אישר שהמתלוננת רצתה לצאת לקראת השעה 4:00 לפנות בוקר ומנע ממנה לצאת: "אני לא רציתי שתצא בשעה 4:00 אישה בהריון החוצה, אני זה שלקחתי אחריות עליה ואם היא הייתה יוצאת אישה שלא מדברת עברית או משהו אני לקחתי אחריות מול המדינה בזמן הזה שהיא בארץ... אני לא ידעתי לאן, ידעתי שהיא רוצה ללכת... בסוף של דבר היא רצתה, לא מנעתי ממנה פיזית לצאת. בין להגיד שאני לא רוצה שהיא בהריון בסופו של דבר עשתה מה שהיא רוצה" (עמוד 30 שורות 15 - 27).

הנאשם אישר שהמתלוננת רצתה לעזוב באפריל אולם הדבר לא נעשה כתוצאה מאלימות או שתיית אלכוהול, אלא נוכח מריבות שיש לכל זוג שמצוי במשבר. לאחר מכן אף פנו מהשגרירות ומהמשטרה כדי לבדוק האם המתלוננת מוחזקת בכוח ולא מצאו דבר (עמוד 31 שורות 10 - 13). הנאשם מכחיש שחתך לעצמו את הידיים. הוא זה שקנה למתלוננת כרטיס בחודש אפריל (עמוד 31 שורה 28).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את המתלוננת ויתרת עדי התביעה באופן בלתי אמצעי, לאחר ששמעתי את הנאשם, לאחר שקראתי המוצגים ונדרשתי לטיעוני הצדדים מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום למעט עברת איומים אחת והוכחת החבלה של ממש, אמור בפתיח.

בפתח הדברים אציין כי הרשעתו של הנאשם מבוססת בראש ובראשונה מתוך כך שבית משפט מבכר את עדותה הראשונה של המתלוננת בבית משפט על פני עדותה השנייה, מתוך שבית משפט מוצא כי הדברים אותה מסרה בעדותה הראשונה הן אלו שמשקפים נאמנה את התרחשות הדברים, ומתוך כך שלעדות זו יש חיזוקים ותימוכין רבים והכל כפי המפורט לעיל.

עדותה הראשונה של המתלוננת בבית משפט נמסרה "כעדות מוקדמת" מתוך רצונה של זו עוד באותו היום לב. עדות זו אף צולמה ותועדה במצלמת וידאו אודיו לצד, ניהול פרוטוקול.

המדובר בעדות שבה המתלוננת פרסה באופן כרונולוגי שלב אחר שלב את השתלשלות האירועים.

המדובר בעדות רבת פרטים בה המתלוננת מציינת "עקב בצד אגודל" כיצד מערכת היחסים בינה לבין הנאשם החלה להתדרדר בעקבות "השינויים בהרגלי הצריכה" של הנאשם. עדות זו הייתה, אותנטית, קוהרנטית ללא סתירות פנימיות וכזו הנתמכת בראיות חיצוניות רבות.

לאורך כל עדותה בבית המשפט ניתן היה להתרשם כי זו מתרגשת, והמעמד קשה לה. המתלוננת ידעה לדייק בפרטים לרבות כאלה הנוגעים לליבת האישומים, היינו באיזה מקרים דובר בקללות וצעקות ואילו מקרים הדברים הגיעו לכדי אלימות של ממש. תיאורי האלימות לא היו מופרזים או מנופחים. במובנים מסוימים המדובר בתיאורים מינוריים של דחיפתה לעבר הספה ובדומה תפיסתה ועיקום ידיה. ברי כי לו הייתה מחפשת להעליל על הנאשם ולהפלילו בדברים שלא עשה, הייתה מוסרת תיאור אלימות קשה, בוודאי קשה יותר מאשר אותם שני מקרים המפורטים בכתב האישום. העובדה שהמתלוננת ביקשה לעזוב את חייה בישראל בדחיפות כה רבה הגם שנושאת ברחמה את בנו של הנאשם מעידה על גודל המצוקה בה הייתה מצויה.

בית המשפט, לא נחשף לשיחות שנעשו בין אמה של המתלוננת לבין ארגון ל"סטדרה" בחודש אפריל אך אין מחלוקת שבחודש אפריל הגיע סיום משטרתי לביתו של הנאשם על מנת לברר את מצבה של המתלוננת והאם זו מוחזקת בניגוד לרצונה (וראה בעניין זה ת/16). עצם הפניה של המתלוננת לאמה עד כי זו חשה שישנה חובה לברר את מצבה מלמדת על המצוקה בה זו הייתה נתונה ונוסחת נופך נוסף של אמינות. המתלוננת ידעה לפרט על המצוקה בה הייתה מצויה ולא הסתירה שהייתה זרה בארץ לא לה, הביאה אותה לתלות מוחלטת בנאשם..

עדותה הראשונה בבית המשפט, עומדת בקנה אחד עם הדברים אותם מסרה בשתי הודעותיה במשטרה (ת/9 ות/10) שהוגשו רק לאחר "עוינותה" בעדות השניה. גם בהודעות אלו המתלוננת מפרטת באופן רציף השתלשלות האירועים המפורטת בכתב האישום, ולא בכדי להודעות אלו לא הוגשו במסגרת העדות הראשונה בהיעדר סתירות היורדות לשורשם של דברים.

יודגש כי המתלוננת לכל אורך שהותה בישראל ולכל אורך התרחשות האירועים לא ביקשה לערב את המשטרה. כך הם פני הדברים בחודש אפריל וכך הם הדברים ביחס לאירועים בחודש ספטמבר בהם מ היא זו שעירבה את המשטרה. המתלוננת ציינה מפורשות: "לא הייתה לי מטרה להכניס אותו לבית סוהר, אלא אך ורק לחזור הביתה". פרטים רבים מעדותה מאומתים בראיות חיצוניות וגם אם אין עדים נוספים למעשי האלימות הקונקרטיים, יש בכל אותן נקודות שצוינו ואומתו (הגם שנמצאים במעטפת של האירוע), לחזק את גרסתה. התהיות אותם העלה ב"כ הנאשם, לאו תהיות הן, ואלו אינן מגיעות לכדי סתירות לא כל שכן סתירות היורדות לשורשם של דברים. כך יוער כי המתלוננת מסבירה שזריקתה לספה נעשתה לאחר שביקשה לקום (עמ' 14 ש' 2) וכך גם זו מסבירה במדויק באיזה שלב שינתה דעתה ביחס לנסיעה לצפון.

התרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מעדותה הראשונה בהצטרף למבחן ההשוואה החיצונית וההשוואה הפנימית יש בהם כדי להביא את בית משפט ליתן לה משקל רב. כך גם יצוין כבר עתה כי אותן תהיות שהעל

ראיות לחיזוק:

בתיק זה קיימות ראיות חיזוק משמעותיות לעדותה של המתלוננת. בטרם אלה יפורטו יוקדם ויוער כי הן המתלוננת והן עדת התביעה מ ק עושות שימוש בתוכנת "הקלטת שיחות טלפון אוטומטית". במצב דברים שכזה למרבית הנתונים הנמסרים בעדויותיהם ישנו עיגון ראייתי בדמות שיחת טלפון ובדומה, מסרונים שגם תוכנם הובא לעיונו של בית משפט

מטעם התביעה.

עצם קיומן של שיחות טלפון מתועדות במקום בו מתלוננת או עדת תביעה מדווחת על קיומה של שיחה היא לכשעצמה יכולה ללמד על מהימנותם של העדים. לכאורה אין בכך רבותא שכן המתלוננת מדווחת על שיחות שהיא בעצמה מביאה את תיעודן למשטרה. ודוק, בענייננו נמצאה התאמה מלאה בין תוכן הדברים אותם מ מוסרת לתיעוד שהובא מצדה של המתלוננת ולהיפך.

מעבר לכך ובאופן מהותי תוכן השיחות והמסרונים מהווה "שיקוף בזמן אמת" של התרחשות האירועים, הלך רוחה של המתלוננת, מצבה הנפשי, מיקומה, דברים שביצעה וכך גם יש בה להשמיט הטיעון בדבר המצאה מאוחרת של פרטי התקיפה. חלקן של השיחות מהווה ראיה ישירה מפלילה העומדת בפני עצמה ללא קשר לעדות המתלוננת.

בטרם אדרש לכל אותן ראיות חיזוק יהיה זה הכרח לציין כי משפחתו של הנאשם מהווה נדבך משמעותי בקשר בין השניים, הן עובר להגעתה, שהותה בארץ וחזרתה למסור עדות שנייה. הדברים נאמרים מתוך כך שבשעה שהמתלוננת מדברת עם בני משפחתו של הנאשם, זו מסיחה מנקודת ראותה הסובייקטיבית, עם איש אמונה, אדם אשר מודע למערכת היחסים בינה לנאשם ובהקשר לענייננו אינו חשוד ברצון להרע עם הנאשם. מכאן, המשקל שניתן לאמירות מצד המתלוננת לבני משפחת הנאשם ולהיפך, יהיה משמעותי.

ת/1 הינו תמליל של שיחה שנערכה ביום 27.09.14 בשעות הצהריים בין הנאשם לבין המתלוננת. המדובר בשיחה לאחר שהמתלוננת יצאה את ביתם ב05:00 לפנות בוקר והלכה לאחותו של הנאשם, ג'. הנאשם התקשר למתלוננת ומברר למקום המצאה וזו מצדה מסרבת לחזור.

מתלוננת: כן.

ר: איפה את?

מתלוננת: מה זה משנה לך?

ר: איפה את?

מתלוננת: מה זה משנה לך?

ר: אני שואל, איפה את?

מתלוננת: אמרתי לך, לא חשוב.

ר: אני אספור עד 3.

מתלוננת: תספור.

ר: אני לא מבין, העברת את המגורים שלך אל ג'מילה? מי היא?

ר: מה אתה רוצה, שאשב בדיר חזירים שלך? שאסתכל על הפרצוף השיכור שלך?

ר: אם אני אבוא לשם, אני אתלוש למישהו את הראש 100%.

מתלוננת: תבוא, ישר יכלאו אותך.

ר: על מה?

מתלוננת: אתה יודע על מה...

ר: אני עכשיו אספור עד 3, אם את לא...

מתלוננת: לך תזדיין, הבנת?

ר: טוב, תראי לבד...

שיחה זו כאמור מתעדת את האיום המפורט בסעיף 9 כתב האישום. הנאשם מתרה במתלוננת שתספר לו היכן נמצאת ואף מציין שיספור עד שלוש אם היא לא... הנאשם מתבטא במפורש כי במידה ויבוא למקום המצאה יתלוש למישהו את הראש 100%. אמירות שבוודאי יש בהם כדי להטיל מורא על המתלוננת ולהניעה לחזור לביתם.

ת/2 ות/3, הינן שיחות טלפון של המתלוננת עם אביו של הנאשם מיום 27.09.14 בשעות הערב (היינו שיחות שבוצעו לאחר שבבוקרו של אותו יום עזבה את ביתה ועברה לבית אחותו, ג'מילה).

ת/2 - שיחה מיום 27.9.14 שעה 19:27

המתלוננת: הלו.

דובר: נו מה?

המתלוננת: הכל בסדר מה?

דובר: הוא לא אמר כלום?

המתלוננת: הא?

דובר: לא נשמע ממנו כלום?

המתלוננת: לא נשמע, גם לא ראיתי אותו.

דובר: מה יש שם אני לא יכול להגיד לך. לא יכול לתאר...

המתלוננת: אני לא יודעת. ראיתי ליד הבית - האור לא דולק. לא יודעת מה שם.

דובר: לא יודע (לא ברור).

המתלוננת: אני לא אלך לשום מקום, שהוא יחנוק אותי שם?

דובר: לא, אל תעלי. מסביב לבית...

המתלוננת: אז אני אומרת שהייתי ליד הבית, האור לא דולק.

דובר: וא בבית או לא?

המתלוננת: אירה, אני לא יודעת.

דובר: (לא ברור)

המתלוננת: אני חושבת שכן.

דובר: טוב, אם קורה משהו, תתקשרי.

המתלוננת: בסדר. (הדגשות לא במקור).

משיחה זו ניתן ללמוד שהמתלוננת אינה נמצאת בביתה יחד עם הנאשם. ניתן ללמוד על חששה להתקרב אליו עד כי זו מציינת בפני אביו שחושב שאם תגיע אליו יחנוק אותה. כך גם ניתן ללמוד שאביו של הנאשם מביע חשש בסופה של השיחה ומציין כי במידה ויקרה משהו שתתקשר אליו.

ת/3 שיחה מיום 27.09.14 שעה 20:35:

מתלוננת: הלו.

דובר ב': מה קורה שם?

מתלוננת: כלום. ראיתי אותו מהרחוב שהוא יושב בחנות, איך היא נקראת? ליד הבית.

דובר ב': הוא יושב בבית או בחנות?

מתלוננת: ליד הבית החנות.

דובר ב': אה יושב בחנות, מה הוא עושה שם, שותה?

מתלוננת: כן, יושב ושותה וודקה עם איזה גבר.

דובר ב': הוא ביקש סיגריות ולא יכולנו להשיג לו.

מתלוננת: הוא כבר לא צריך סיגריות. הוא שותה.

דובר ב': את לא תעלי הביתה?

מתלוננת: לאן לעלות, לדיר חזירים?

דובר ב': נו יש לכם עוד חדר, תסתגרי שם.

מתלוננת: לך קל לומר "תסתגרי". הוא עכשיו יחזור שיכור לשם ויפרוץ את כל הדלתות ואתה רוצה שהוא יחנוק אותי שם? הוא עיקם לי את הידיים בבוקר.

דובר ב': אני חושב שהוא ישן (...לא ברור)

מתלוננת: נו בטח, אז אני ממציאה שהוא עיקם לי את הידיים וגרש אותי מהבית.

דובר ב': אולי לא שמעתי את הכול...

מתלוננת: ועכשיו זה אומר שהוא פיכח? יושב ושותה וודקה. אפילו לא בירה - הוא שותה וודקה.

דובר ב': הוא לא אמר לך כלום?

מתלוננת: לא ניגשתי לשם. ראיתי מרחוק שהוא יושב שם עם איזה גבר.

דובר ב': קטן או גדול?

מתלוננת: גבוה כזה...

דובר ב': אה, עם גופיה אדומה?

מתלוננת: לא, הוא לא עם גופיה אדומה. הוא עם גופיה שחורה.

דובר ב': עם גופיה שחורה... הוא קווקזי או רוסי?

מתלוננת: אני לא יודעת. אני רואה מרחוק שהבחור לובש שחורים ובעצמו כהה עור, מאוד רזה וגבוה. והזה יושב באותו לבוש שהיה עליו.

דובר ב': לא יודע מה הוא עושה שם... סיגריות.

מתלוננת: הוא לא צריך סיגריות. למה אתה משפיל את עצמך ומבקש ממישהו שיביא לו סיגריות? הוא כבר לא צריך סיגריות.

דובר ב': כשהוא שיכור...

מתלוננת: אתה יודע מה? לפני החג הוא קנה טבק, יש לו ניירות, פילטרים, טבק ומכונה. ולא - הוא טוען שהוא צריך "פרלמנט".

דובר ב': "פרלמנט"?

מתלוננת: יש לו מה לעשן. יש טבק בבית. חבילה שלמה.

דובר ב': טוב בתי, אם קורה משהו - תתקשרי. אני חושב שבמקום להיות בחוץ, תהיי רעבה - תעלי.

מתלוננת: לא, לא אעלה. כדי שהוא ימערך אותי שם בבית, סליחה על הביטוי? לא. אם אני אעלה הביתה, אנעל את הדלת ולא אכניס אותו. ואם הוא ידפוק בדלת, השכנים יזעיקו משטרה.

דובר ב': את אחראית על הדירה, זה ברור.

מתלוננת: כדי שלא יהיו בעיות, שיעשה שם מה שהוא רוצה ואני לא אעלה.

דובר ב': בדירה, את לא יכולה להיכנס, הוא לא יכול להיכנס.

מתלוננת: נו בסדר, העניין הוא לא הדירה עכשיו. צריך לעשות איתו משהו.

דובר ב': לא יודע. עד שאתם לא יכולים להסתדר ביניכם, הוא לא יכול בשום אופן...

מתלוננת: ואיך אפשר להסתדר איתו, אבא? איך אפשר להסתדר איתו? לפני שהוא התחיל לשתות דיברתי איתו, דיברתי איתו, הוא הראה לי שהוא הבין, שהבין אותי, הוא אמר "כן זה לא מתאים לי, אני לא רוצה לשתות, אני אפסיק", ופה ושם, ולמחרת מה הוא עשה?

דובר ב': הוא עכשיו לא שותה.

מתלוננת: איך אפשר לדבר איתו? הוא לא מקשיב לי?

דובר ב': (...לא ברור)

מתלוננת: אז מה, ישבתי ודיברתי איתו, דיברתי לא פעם אחת. כשישבנו בחוץ בתחילת החג, אמרתי לו "רפי לא צריך לשתות, תראה איזה יופי, אנחנו יושבים בחוץ, אוכלים, עושים על האש וזה..." אז לא - הוא השיג וודקה מאיזה מקום, בירה, גמע מלא בירה אחר כך ואז התחיל לשתות וודקה. כולם התפזרו הביתה כמו בני אדם נורמליים והוא הגיע הביתה והתחיל לשתות וודקה.

דובר ב': כן... אם לא תשבי שם הרבה, אז תתני תשובה בסדר?

מתלוננת: מה לתת תשובה? אני לא אעלה הביתה, ישר אמרתי.

דובר ב': בסדר, אני לא פוחד מכלום. אתם יודעים יותר טוב מה לעשות.

מתלוננת: בסדר. (הדגשות לא במקור)

משיחה זו ניתן ללמוד כי המתלוננת מכנה את אביו של הנאשם "אבא" וזה מנגד קורא לה "בת". המתלוננת עודנה נמצאת מחוץ לדירתם ומפחדת לעלות. כך גם ניתן ללמוד על התסכול של המתלוננת מכך שהנאשם שותה אלכוהול

בכמות מופרזת. משיחה זו אף ניתן ללמוד שהמתלוננת מדווחת לאביו, שבנו הנאשם תקף אותה בבוקרו של יום ועיקם לה את הידיים. אף חוזרת על כך פעם נוספת ואומרת שהיא לא ממצאה זאת. גם בשיחה זו ניתן ללמוד שהמתלוננת אינה מבקשת את רעתו של הנאשם ולדבריה במידה ותשמע לעצת אביו ותסתגר בחדר, הנאשם ידפוק ויבעט בדלת, דבר שיביא את השכנים להזעיק משטרה. (ושוב יצוין כי לא המתלוננת היא זו שהביאה משטרה).

ת/4 - הינו תמליל שיחה מיום 28.09.14 (יום א') שעה 18:00 בין המתלוננת לבין אחותו של הנאשם, ג':

ג': את יכולה לדבר איתי או לא?

מתלוננת: כן, כן. הוא לא נמצא עכשיו בבית.

ג': איפה הוא?

מתלוננת: לא יודעת, הזדיין לאנשהו.

ג': (... לא ברור).

מתלוננת: מה?

ג': הוא אמר לך משהו, עשה שערורייה?

מתלוננת: מה הוא עוד יכול לעשות, ג'מילה? כל הלילה הוא לא נתן לי לישון.

ג': אני מפחדת וגם את אגרסיבית.

מתלוננת: כי אני לא ישנה, את מבינה? עוד אתמול התקשרת אלי ואמרת שאני אשמה שהוא בא אלייך.

ג': קודם כל אני לא האשמתי אותך. גם אני הייתי עדה. אמרתי "תופיעי מולו", פחדתי שהוא יחתוך לעצמו...

מתלוננת: ואתם לא מפחדים ממה שהוא יכול לעשות לי? יחתוך, לא יחתוך? העיקר "תופיעי" גם את וגם אמא אומרות.

ג': הרי לא אמרתי שום דבר רע. העיקר שאת חיה והכל בסדר. הוא אתמול בא ואמר אומרת שהוא משך את הילד בשיער מהמיטה, הוא חשב שזו את שם בגלל זה כעסתי כל כך.

מתלוננת: ומה הוא עשה לי בלילה לא מעניין אף אחד?

ג': מה הוא עשה לך? אה?

מתלוננת: שום דבר לא מעניין אף אחד.

ג': אותי זה מעניין.

מתלוננת: אני אומרת, הכי חשוב ג'מילה, אני מבינה שצריך לשלוח אותו רחוק ממני, אבל הרי אני לא אשמה.

באיזו שעה יצאת מהבית שלך?

ג': באיזו שעה יצאת מהבית שלי?

מתלוננת: אירה בכלל לא רצתה לתת לי להיכנס לפה, מסכנה. אתה הולך לאנשהו כי יש לך בעיות...

ג': גם א הגיע.

מתלוננת: כדי לא לגרום לבעיות, אמרתי לה "לא לא, אירה, אני אלך". כי אני יודעת ששני הילדים שלה צריכים ללכת לישון, אמא תחזור מהעבודה בקרוב וגם היא צריכה לישון כי יש לה עבודה.

ג': אני רציתי שתישארי לישון, את ראית מה הוא עשה אתמול.

מתלוננת: עזבי, אני אף פעם לא אלך יותר לאף אחד, עזבי.

ג': אני מתייחסת אלייך טוב. נו בסדר, אני לא עשיתי לך כלום. אני להיפך, רציתי שתשני אצלי ואת אומרת "אני לא אלך אף פעם לאף אחד".

מתלוננת: אני שוב אומרת לך. אתמול אמרתי לך שבשום פנים ואופן אני לא אשאר אצלך. אני לא מחפשת בעיות ואת התקשרת אלי אתמול, צרחת עליי ואמרת "תבוא תקחי אותו... כי פה...".

ג': א, היית צריכה להבין את המצב שלי. איך הילדים שלי נקרעו. הוא בא ואומר לי שמשך את הילד בשיער.

מתלוננת: אני מפחדת להופיע מול העיניים שלו. "תבואי תקחי". אני אישה בהיריון.

ג': אני לא אמרתי "תבואי תקחי". כן, אמרתי את זה מתוך כעס ואחר כך אמרתי שהיא תופיע מולו. א, אם זה היה קורה לך, גם את היית...

משיחה זו שנערכת ביום א' עדיין ניתן ללמוד על מצבה הנפשי של המתלוננת אשר חוששת מאוד מהנאשם. המתלוננת מביעה את מורת רוחה שמשפחתו של הנאשם לא דואגים לה ואף רוצים שתחזור להיות עם הנאשם. יצוין כי משיחה זו ג'מילה מביעה את חששה כי הנאשם "יחתוך לעצמו..." והמתלוננת תוהה מדוע לא דואגים לה.

חיזוקים נוספים לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא גם בעדותה של מ ק. בטרם אכנס לראיות החיזוק באופן קונקרטי אציין כי בית משפט מוצא לנכון ליתן אמון מלא לעדותה של מ. המדובר במי שפועלת במסגרת ארגון "אישה לאישה" ללא כל סכסוך קודם עם הנאשם ובוודאי ללא כל אינטרס להפלילו. התרשמות בית משפט הינה כי זו אכן פעלה מתוך אמונה אמיתית שהמתלוננת נמצאת במצוקה ואף מצוקה משמעותית. לא מצאתי ממש בטענות שהופנו כלפיה מצד ב"כ הנאשם לפיהם זו בחרה להביא רק חלק מהחומרים שהיו מצויים בידה ומתוך אינטרס כזה או אחר. זו העידה שאינה פועלת כתובעת, אינה מעוניינת במסגרת עבודתה בהגשת כתבי אישום אלא כל רצונה לעזור לנשים כדוגמת המתלוננת אשר יכול ומוחזקות בישראל בניגוד לרצונם. יוער כי גם במהלך עדותה אף ביקשה להציג את הודעות המקור וחומרים נוספים שמצויים בטלפון שלה על מנת להפיס את דעתו של ב"כ הנאשם שאין לה כל כוונה להסתיר דבר.

המדובר בעדה שענתה בפירוט ובישירות לכל שאלה או תזה שהוצגה בפניה. התרשמותה ממצוקתה של המתלוננת מצאו ביטוי גם במעשיה, שכן זו אירחה בביתה את המתלוננת במשך 5 ימים עד אשר טסה ואף פעלה שזו תיפגש עם פסיכולוג. מ הייתה מוכנה לחתום במשטרה כי היא לוקחת עליה אחריות ודואגת להגן עליה והכל כפי המפורט בת/14.

את הדברים שמסרה המתלוננת ביחס למ (בעדותה השנייה) בדבר לחץ שהופעל עליה ובדבר חובתה למסור עדות (שאם לא כן לא יתאפשר לה לעזוב את הארץ), אין לבחון אלא כפשוטם של דברים לפיהם עליה למסור עדות מוקדמת ולא מעבר לכך. לא למיותר לציין כי גם בעדותה השנייה המתלוננת לא מספרת שנאמר לה ע"י מ או מאן דהוא למסור פרטים קונקרטיים שלא התרחשו, לא כל שכן, למסור שהנאשם היכה אותה הגם שהדבר לא נעשה.

מצבה הנפשי של המתלוננת (לאחר שהותקפה בבוקרו של יום 27.09.14) והדברים שמסרה לאביו של הנאשם, לאחותו וכך גם למ יש בהם כדי להוות ראית חיזוק עצמאית לעדותה בבית המשפט. הדברים נלמדים בשל היותם אמרת קורבן אלימות בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות וכן בהתאם לפסיקה אשר מצאה לנכון להידרש למצבו הנפשי של המתלונן כראית חיזוק שיכול ותגיע לכדי סיוע לראיות התביעה. עוד יצוין כי נתונים רבים שנמסרו ע"י המתלוננת עולים בקנה אחד עם הדברים שמ מסרת החל מהשתלשלות האירועים בחודש אפריל עובר לאופן הגעתה של המתלוננת למסור עדות ועד לטיסה בערבו של יום ה' לאחר מסירת העדות בבית המשפט. יצוין כי שיחתה הראשונית של המתלוננת עם עדה זו נעשתה בערב יום שישי במועד שבו טרם הותקפה ע"י הנאשם, נתון אשר מקהה את תהיית בא כוחו של הנאשם הכיצד בשיחה זו לא מוזכרת אותה אלימות או מדוע מ לא פעלה באופן מידי.

גם תקשורת זו של המתלוננת עם מ מתועדת הן בשיחות טלפון והן במסרונים. כפי העולה בת/13 ישנו רצף של מסרונים שגם בהם המתלוננת מתארת את פחדה מן הנאשם ואת רצונה שמ תבוא לסייע לה:

05:27 - תעני בבקשה, אני דואגת, הוא חזר הביתה, יושב בחצר ושותה. אני פוחדת.

05:30 - אני רק צריכה שתעזרי לי לנסוע מהדירה, שאאסוף את ים ואגיע לשדה התעופה.

05:31 - ברביעי וחמישי אין טיסות למינסק.

05:32 - ומה חיכו לעשות?

05:30 - ואם, כשתגיעי לקחת אותי הוא יבין הכל ויתחיל להשתולל, לעשות שערוריות, מה אנחנו נעשה? איך ניסע, או שאת לא תהיי לבד? כי הוא שותה עכשיו הרבה ואינו אחראי למעשיו.

מ - אולי אגיע עם המשטרה לכל מקרה?

א - נו כן, אם הוא יעשה בלאגן אז הם...

שיחתה הראשונה של המתלוננת למ הוקלטה אף היא. בשיחה זו שתמלילה הוגש לבית משפט עולה כי המתלוננת מבקשת: "...כמה שיותר מהר, אם אתה יכולה לספק אדם שלפחות ילווה אותי לשדה התעופה". בהמשך המתלוננת נשמעת אומרת כי לא תדבר עם אף אחד על רצונה לחזור למולדתה: "כן, אמא גם אמרה לי. אני לא

אומרת כלום לאף אחד כדי שלא יתערבו, כמה שלא ישכנעו אותי. על זה יודעות רק אני, אמא שלי ואת".
תיעוד זה מתיישב עם העדויות בבית המשפט וכאמור מלמד באופן ישיר את תחושותיה של המתלוננת עובר לטיסתה חזרה לבלארוס. כך גם תיעוד שב ומחזק העובדה שהמתלוננת לא ביקשה לערב את המשטרה אלא רצתה לחזור למולדתה.

עדוּתה השנייה של המתלוננת בבית המשפט:

כאמור, בהעדפה שבין עדותה הראשונה לבין עדותה השנייה מצאתי לנכון להעדיף את עדותה הראשונה אשר אותה מצאתי כמהימנה וכזו שיש ליתן לה משקל רב בקביעת אשמתו של הנאשם. ראשית, יצוין כי גם באותה עדות שנייה המתלוננת בחלקים רבים ממנה מציינת שהדברים שמסרה בעדות הראשונה היו אמת ואף חזרה על חלקן של אותם אירועים שפירטה בעדותה הראשונה. ניתן לומר כי הסתירות המהותיות נגעו אך ורק למחלוקת המצומצמת ביחס להפעלת אלימות באירוע בחודש אפריל מחוץ לביתם וכן לאירוע בבוקרו של יום 27.09.14.

אין זה מחזה נדיר שבו מתלוננת חוזרת בה מדברים מפלילים שמסרה. הדברים אמורים בפרט כאשר עסקין בעבירות של אלימות מצד בני זוג. אכן, על דרך הכלל הדבר החזרה מהאמרות המפלילות הינה בעדות בבית המשפט אל מול הדברים שנמסרו במשטרה, אך לא רק. לעיתים החזרה מהדברים שנמסרו במשטרה נעשית כפי המקרה שבפנינו לאחר מסירת עדות ראשונית ולעיתים הדבר נעשה אף לאחר מתן הכרעת הדין. (עוד על תופעת העדים המבקשים לחזור למסור לעדות אפילו בשלב הערעור ר' דברי המלומד קדמי, על הראיות, חלק רביעי, מהדורת תש"ע עמ' 1912)

לא בכדי עפ"י שיטת המשפט הישראלית המאשימה בפלילים הנה "המדינה" ולא הקורבן הפרטי, ולא בכדי לא כל חזרה מעדות מפלילה יש בה להוביל לסגירתו של התיק ומחיקת האישום. הדברים מכוונים בין היתר לעובדה שבעבירות כגון דא הקורבנות לעיתים נמצאים תחת לחצים רבים, חלקם מובנים, לחזור בהם אמרותיהם בין אם לחץ ישיר מהנאשם לבין אם לחץ עקיף מהסביבה. המדובר בסיטואציה מורכבת שכן לעיתים הקורבן תלוי בתוקף רגשית וכלכלית ובעצם הגשת התלונה מחריפה אותה תלות. מנגד, אל לו לבית המשפט לנקוט "בפטרונות יתרה" ויש לבחון בכל מקרה קונקרטי את האמירות החדשות, את הנסיבות האופפות אותן להכריע האם יש מקום להעדיף את אלו המאוחרות על פני אלו הקודמות. בעניינו מצאתי כי יש להעדיף את עדותה הראשונה של המתלוננת ואת אמרותיה במשטרה על פני עדותה השנייה.

חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא גם ב אותה מעורבות עמוקה של בני משפחת הנאשם במכלול מערכת יחסים בין הנאשם למתלוננת. מעורבות אקטיבית זו המשיכה ואף ביתר שאת, גם לאחר עדותה המתלוננת מסרה את עדותה הראשונה. בעדותה השנייה המתלוננת אף הגדילה עשות וציינה כי משפחתו של הנאשם היא זו שמימנה לה את הכרטיס טיסה לארץ, היא זו שהמתינה לה בשדה התעופה, ובביתם היא מתארחת בכל מהלך שהותה. אמו של הנאשם היא זו שחיברה בין המתלוננת לבין ב"כ הנאשם שאליו העבירה את אותו מכתב שבגיניו שבה ביקשה לחזור ולהעיד פעם נוספת. כך המתלוננת מסרה בעדותה השנייה כי תעשה הכל על מנת שהנאשם ישוחרר. אמירה שהיא בפני עצמה מחייבת משנה זהירות.

טענת המתלוננת בעדות השנייה ולפיה כל מטרתה הייתה לתת לנאשם זמן לחשוב על מנת לשפר את התנהגותו אינה עול בקנה אחד עם אותה בהילות ואותו מצב נפשי קשה שאפיינו את התנהלותה מיום 26.9.14 ועד לטיסתה לבלארוס. דבריה בעדות השנייה לפיהם רבו ככל בני זוג ולא מעבר לכך גם כן אינם עולים בקנה אחד עם אותן שיחות טלפון, אותם מסרונים ואותה "ברירה" בהולה לארץ מולדתה. התנהלות זו מתיישבת יותר עם פחד ותקיפה מצד הקורבן כפי שהעידה בעדות הראשונה ולא בעדות השנייה.

יושם לב שהמתלוננת אינה חוזרת בה מהדברים שמסרה לאביו כפי המתועדים בת/3 שם נשמעה אומרת שהנאשם תקף אותה ועיקם לה את הידיים ואילו ביחס לאיומים הטלפוניים מאשרת שאלו הושמעו אבל מקטינה את משמעותם ומציינת כי מדובר בריב. לא ניתן לשלול כי גם ברקע חזרתה לישראל עומדת הלידה הצפויה, ורצונה לבצעה בישראל על כל המשמעויות הנלוות לכך. נדמה כי גם ב"כ הנאשם לא חלק על העובדה שהמתלוננת הייתה סמוכה לשולחנו של הנאשם ובני משפחתו. בשעה שהמתלוננת הוכרזה כעדה עוינת ועל רקע עדותה השנייה הרי שיש צורך בראיות חיזוק. ראיות שכאלו יש למכביר בין אם בהקלטות של השיחות, במסרונים או בעדותה של מ.

אל מול כל שפורט לעיל, מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם ולדחות את הסבריו ביחס לאמירות המפלילות שנשמעו מפיו בהקלטות השונות או בהודעתו במשטרה. בעדותו בבית משפט, בחקירתו הראשית, בחר להפנות להודעתו במשטרה חלף פירוט מלא של גרסתו. הגם כך, הלכה למעשה, הנאשם קושר עצמו לכל אותן סיטואציות עליהן מדברת המתלוננת אולם מכחיש את השימוש באלימות.

הנאשם מאשר את דבר הנסיעה לצפון, מאשר שהמתלוננת בסמוך לאחר אותה נסיעה אכן ביקשה לחזור לבלארוס. הנאשם מאשר שהגיעו שוטרים לביתם על מנת לבדוק האם המתלוננת מוחזקת בניגוד לרצונה. הנאשם מאשר כי המתלוננת ביקשה לחזור כחודש לאחר מכן לאמה ואף היה בדיכאון כתוצאה מכך. הנאשם מאשר שביקש מהמתלוננת לחתום על טופס בנוגע לתינוק שנושאת ברחמה. לדברי הנאשם יתכן ותפס בידה של המתלוננת אבל רק על מנת למשוך את תשומת לבה ולא מעבר לכך. (ת/7 שורה 81).

הנאשם עומת עם השיחה בה נשמע מאיים שיוריד לכולם את הראש (ת/1) ולא הצליח ליתן הסבר שיהיה בו כדי להשמיט את הפליליות הנלמדת מאמירה שכזו. הסבריו לפיהם: **"אני אמרתי מבחינה שזה באמת ככה אני שידרתי את המילים שלי, זה לא היה שבאמת התכוונתי לכך"** הינם מגומגמים, אינם עומדים בקנה אחד עם הסיטואציה שבה הושמעו (שעה שהמתלוננת בורחת מביתו ומוצאת הגנה אצל אחותו). הן מבחינה סובייקטיבית והן מבחינה אובייקטיבית יש בהם כדי להטיל מורא על המתלוננת שאליה הם כוונו. כך גם לא מצאתי לקבל את טענת השכרות שכן הנאשם לא הניח תשתית ולו מינימלית ממנה בית משפט יוכל להתרשם בדבר מידת שכרותו ולקבוע כי זה לא יכול היה לגבש את אותו יסוד נפשי מיוחד. טענה זו במובנים רבים הינה טענת בא כוחו של הנאשם ולא של הנאשם עצמו אשר לא ציין דבר היותו שיכור בעת השמעת האמירות.

הנאשם מאשר שהמתלוננת ביקשה לעזוב את ביתם סמוך לשעה 04:00 אולם לדבריו לא מנע ממנה לעשות כן ולא תקף אותה. הנאשם מאשר בהודעתו את אותה התנהלות זוגית שעולה מדברי המתלוננת בכלל זאת את השליטה המלאה שהיתה לו לגביה. כך אישר שהוא מנהל את הכסף בבית. העובדה כי זו אינה יוצאת מביתה כאשר הולכת לחנות

הולך איתה. ("ברור, כי בהריון ולא יודעת את ישראל כמוני"). הנאשם מאשר שבשעה שזו יוצאת מתקשר אליה תדירות. ("כי אני דואג לה, כי אין לה אזרחות ויש לי אחריות עליה"). לנאשם לא היה כל הסבר מדוע המתלוננת שלדבריו כה דאג לה ולקח עליה אחריות תמסור שהכה אותה. הנאשם לא הביא אף לא עד נוסף שיתמוך בטענותיו בפרט הדברים מכוונים לעדים ממשפחתו שיכלו לשפוך אור על התנהלותו הזוגית באופן כללי וכך גם באופן קונקרטי באירועים שאירעו ביום 27.9.14.

בהינתן כל האמור לעיל, הרי שמצאתי להעדיף את עדותה הראשונה של המתלוננת ויתר ראיות התביעה ולהרשיע את הנאשם במיוחס לו למעט שתי עבירות בהן מצאתי לזכותו: ביחס לאירוע הנטען בסעיף 8 לעובדות כתב האישום מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג ולא תקיפה הגורמת חבלה של ממש. מסקנה זו נלמדת מכך שלא הובאה לבית המשפט כל ראיה בדבר הימצאותם של אותם סימנים. גם בשעה שהמתלוננת העידה בבית משפט לא ניתן היה להבחין בסימנים אלו. אכן המתלוננת הצביע על הסימנים גם בפני מ אולם מ מצידה מצינת כי זו הרימה את היד אך לא הספיקה לראות סימן זה. אפילו היה סימן שכזה, אין יכולת לדעת האם זה מגיע לכדי חבלה של ממש והאם זה נגרם ישירות מאותו עיקום ידיים.

כך גם מצאתי לזכות הנאשם מעבירה אחת של איומים כמתואר בסעיף 7 לעובדות כתב האישום שכן המתלוננת לא ציינה המתואר בסעיף זה בעדותה בבית המשפט. (לא בזו הראשונה, לה מבקשת המאשימה לרכוש אמון, ולא בזו השנייה). אכן המתלוננת מספרת על הפעלת לחצים רגשיים לרבות צעקות אולם לא פירטה את אותם איומים קונקרטיים ומכאן יש להורת על זיכוי מסעיף אישום זה.

מכל המקובץ לעיל, הנני להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של תקיפת סתם של בת זוג ועבירת איומים.

<3#

ניתנה והודעה היום 14.1.15 בהיעדר הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

הערת בית המשפט: עיקרי הכרעת הדין הוקראו היום לצדדים ולנאשם וזו מפורסמת כעת במלואה לאחר הגאה.